

de kan gå hen til kommunen og spørge, om man ikke lave et fælles projekt, skal lave nogle spændende ting sammen, i stedet for, at det sådan er forskellige kasser rundtomkring. Det giver da et bedre overblik, det gør det nemmere, og jeg tror også, at det vil betyde, at der vil opstå flere kulturaktiviteter. De er jo ikke opstået, fordi amtet har sagt, at der nu skal sættes nogle ting i gang. Det er jo en overvurdering af amternes aktiviteter på området.

Vi har støvsuget, kan jeg oplyse spørgeren om, amternes kulturbudgetter, og det har været forbavsende få penge, man har brugt på kulturen rundtomkring i amterne – forbavsende få penge.

Nu flytter vi så de penge, de forbavsende få penge, som der er af frie midler, ud til regionerne, som de så kan bruge, samtidig med at kommunerne vil få et større ansvar for den lokale kulturpolitik, og det har jeg fuldstændig tillid til at de godt kan håndtere.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg noterede mig jo selvfølgelig med særlig interesse hr. Ole Sohns kritiske bemærkning om EU's påvirkning af vores kulturpolitik. Det finder vi sikkert anledning til at komme tilbage til ved en anden god lejlighed.

Jeg vil måske prøve at gå lidt ind i den der lidt skolastiske diskussion mellem kulturministeren og hr. Ole Sohn om armslængdeprincippet.

Da jeg jo ikke har den samme erfaring som de to herrer, vil jeg prøve at stille et lidt enkelt spørgsmål:

Er det ikke rigtigt forstået, at hvis man vælger, at den måde, folk udpeges på, sker ved, at man laver nogle retningslinjer for, hvem der udpeger dem, og så bliver de så udpeget af dem, man har udvalgt til at udpege de her folk, så er det længere væk fra ministerens politiske indflydelse, end hvis det er kulturministeren, der udpeger disse personer?

Hvordan kan det være, at kulturministeren synes, at armslængdeprincippet er bedst tjent med, at det er kulturministeren, der udpeger folk, frem for at man laver nogle retningslinjer for, hvordan de kunne udpeges?

I den sammenhæng er det jo ikke vældig interessant, om man i andre EU-lande har nogle regler, hvor ministrene har større indflydelse, for det, vi snakker om, er jo, hvordan vi skal indrette os i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Man kan jo altid lave alle mulige akademiske øvelser, så lovgiver og bevilgende myndigheder slet ikke har nogen som helst indflydelse på noget som helst. Det hedder enten anarki, eller det hedder fuldstændig selvforvaltning. Det er jo altid et alternativ.

Nu har det jo været sådan, at de bevilgende myndigheder trods alt gerne vil have lidt snor i, hvor deres penge ryger hen af hensyn til den profil, der er på området. Men armslængde er nu engang også sådan, og der sidder nogle, der tager de endelige beslutninger enten i bestyrelserne eller i de bevilgende organer, der er.

Der har ikke været andre principændringer fra den tidligere regering til den nuværende andet, end at jeg tror, man kan konstatere, at den nuværende regering nok har brugt mere armslængde og færre ministerudnævnelser end den tidligere regering, fordi vi har lavet nogle strukturændringer på Kunstrådsområdet.

Så det er de principper, der gjaldt for den tidligere regering, som gælder for den nuværende regering, og som sandsynligvis vil gælde i mange år frem.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg forstår da godt, at kulturministeren gerne vil have styr på det og derfor vil sikre sig, at de personer, der bliver udpeget, i hvert fald i en eller anden forstand er i overensstemmelse med kulturministerens kultur- og kunstsyn. Det kan jeg jo godt forstå.

Men så er det jo, at denne her diskussion handler om, hvorvidt man skal have en kunst- og kulturpolitik, der er baseret på nogle grundlæggende liberale synspunkter. Jeg er ikke tvivl om, at jeg er mere liberal end både kulturministeren og den tidligere regering. Det er jeg overhovedet ikke i tvivl om.

Det er jo det, diskussionen handler om, og så er diskussionen jo overhovedet ikke akademisk. Så handler diskussionen præcis om, hvor tæt den politiske styring af bevillingssystemerne skal være.

Når kulturministeren udsender det signal og samtidig ligesom siger, at i forhold til kommunerne skal man også overholde armslængdeprincippet, og der kan man i øvrigt udpege folk efter nogle saglighedskriterier, som man bare